

La batalla de Jerusalem

“La batalla per Jerusalem ha començat”, deia triomfant el ministre d’Interior israelià, Avigdor Kahalani, moments abans d’entrar a la reunió de gabinet del dia 26 de febrer en què el govern d’Israel va decidir la construcció del nou barri per a jueus anomenat Har Homa, situat al Jebel Abu Ghneim, un turó de la Jerusalem oriental ocupada, prop de Betlem.

Kahalani l’encertava de ple, i alhora deixava al descobert l’estratègia desconcertant del govern israelià que vol forçar la lletra i sobretot l’esperit dels acords de pau per fer-ne una via alternativa de confrontació. De fet, un mes després de les paraules de Kahalani el procés de pau ha desfet els pocs passos que faltaven abans de caure en un altre precipici. Els kamikazes palestins han posat més cadàvers sobre la taula i el govern israelià n’ha culpabilitzat directament el president palestí, Yasser Arafat.

La intenció era clara: desprestigiari Arafat per tancar l’afar Har Homa. Però aquestes acusacions han estat desmentides categòricament per l’administració nord-americana, que ha vetat dues vegades la condemna de l’ONU contra

Israel per la nova construcció. I és evident que l’atemptat suïcida de Tel Aviv no ha aportat cap avantatge a Arafat, enfeinat com estava a obtenir el màxim suport diplomàtic i mediàtic de la crisi de Jerusalem per invertir-lo en un altre objectiu més prioritari: forçar el govern de Netanyahu a millorar la seva ridícula oferta de retirada de només un 2% real de Cisjordània, encara ocupada en unes tres quartes parts.

Yasser Arafat dirigeix una autonomia que aspira a la sobirania, però que no té cap estructuració territorial. Gaza és un gran trencaclosques de camps de refugiats, i la Cisjordània sota control exclusiu palestí es redueix a un 3% del territori, dividit a més entre vuit ciutats que no es poden comunicar sense passar pels controls militars israelians. La frustració que genera aquesta realitat és fàcil d’imaginar i impossible de suportar, si

s’agreuja amb les provocacions constants del govern israelià.

Actes de terror com el de Tel Aviv són injustificables, però no inexplicables. Arrelen en aquesta situació de desesperança i no necessiten l’autorització d’Arafat, com vol fer creure el govern israelià. Arafat no volia la derrota electoral del primer ministre israelià laborista Shimon Peres, i els atemptats de fa un any la van provocar en gran mesura. Arafat tampoc no pot dirigir els fusells de la seva policia contra el jovent que tiren pedres perquè hi hauria una re-

volta popular. No cal dir que també li és molt difícil de combatre l’islamisme radical perquè no hi pot contraposar els beneficis mínims que va prometre als seus quan va signar la pau amb Israel.

Tanmateix, la posició de Netanyahu comença a ser igualment delicada malgrat les aparences. Va prometre seguretat, pau i prosperitat, però els israelians s’adonen que tots tres són valors a la baixa. Els acords de pau signats pels seus antecessors laboristes resulten irreversibles i cada vegada que prova de vulnerar aquesta equació, també Israel ho paga car. El seu govern es va haver d’empassar la retirada d’Hebron i ja hi ha qui diu que Netanyahu, en privat, considera inevitable la creació d’un estat

palestí, per bé que, això sí, sota condicions.

Malgrat això, continua prenent decisions que porten a enfrontaments evitables; actes que són carnassa per als seus radicals, com l’inútil “batalla de Jerusalem”. Netanyahu sap que, si li surt bé, reforçarà la seva imatge electoral d’home dur i evitarà de ser humiliat pels més intransigents del seu govern, que han amenaçat repetidament de fer-lo caure. Ara, si aquesta via fracassa, com és previsible, els culparà directament i buscarà un recanvi. Els mitjans de comunicació israelians donen per fet que ja ha ofert justament la cartera de Defensa a Peres en un eventual govern d’unitat nacional amb els laboristes. La base dels acords, ja pactada, seria de mantenir viu el procés de pau dissenyat per Peres mateix. La llàstima és que els morts ni en aquesta terra santa no ressusciten. ■

JOAN ROURA

“Si Netanyahu se’n surt, reforçarà la seva imatge; si hi ha gaires morts, en culparà els més intransigents i en buscarà el recanvi amb un govern d’unitat nacional amb els laboristes.”